

Arrest

nr. 186 975 van 18 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. STAES *loco* advocaat J. BAELDE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 7 oktober 1992 geboren in Bagdad, Irak. U bent een sjiitische moslim van Arabische origine. U groeide op in de wijk Shaab. U studeerde voor leerkracht fysica. U trouwde in 2014 met A.(...) R.(...) A.(...) N.(...), N.(...) (o.v.X). Aangezien uw man de subsidiaire bescherming geniet kon hij niet zelf naar Irak gaan om met u te trouwen. Hij gaf een volmacht aan zijn broer die de akte in zijn plaats tekende. U bracht de papieren in orde voor gezinshereniging. U had een visum nodig om naar Amman te gaan en de documenten te laten stempelen en legaliseren. Jordanië weigerde u echter een visum toe te kennen. U begon in november 2014 te werken als lerares in de Haifa-school in Shaab. U gaf er fysica aan het derde lager middelbaar. Een van uw studentes, Dohaa, was vaak afwezig, ze was ongemanierd en ze haalde

slechte punten. U had reeds verschillende malen voor een onderhoud met de ouders gevraagd. Er kwam niemand opdagen. Op de dag van het oudercontact had u een gesprek met de vader van Dohaa. U uitte uw bezorgdheden over het gedrag en de punten van Dohaa. De vader zei dat u ervoor moest zorgen dat zijn dochter slaagde en dat ze aan de examens van het baccalaureaat mocht meedoen. Er verbeterde niets in het gedrag en de werkhouding van Dohaa. Op het einde van het schooljaar was Douaa voor twee vakken niet geslaagd, i.c. fysica en chemie. Dankzij een veranderde regelgeving mocht zij echter toch ook deelnemen aan het baccalaureaatexamen.. Ze buisde echter tweemaal. Op 13 september 2015 gaf u les toen u iemand hoorde roepen. De vader van Douaa was, samen met twee gewapende mannen, naar u en de chemieleraar op zoek. U kon ontkomen en rende naar het huis van uw vader. De chemieleraar had minder geluk. De man in kwestie werd neergeschoten. Uw vader vreesde voor uw leven en wilde dat u het land zou verlaten. U verliet Irak op 15 september 2015 via de luchthaven van Bagdad en vloog naar Turkije. U werd vergezeld door uw oom. U rustte en dagje uit en uw oom wilde terugkeren naar Irak. Hij contacteerde iemand die hij kende en u werd aan boord van een vrachtwagen naar België gesmokkeld. U kwam aan in België op 24 september 2015 en vroeg op 29 september 2015 asiel aan.

Na uw vertrek uit Irak hoorde u van uw ouders dat er nog mensen naar u in de wijk navraag gedaan hebben. Op 26 juni 2016 beviel u van uw eerste kind.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een originele identiteitskaart, een origineel nationaliteitsbewijs, een kopie van de woonkaart, een kopie van de voedselrantsoenkaart, een originele huwelijksakte, een origineel attest van goed gedrag en zeden, een origineel medisch bewijs op naam van uw echtgenoot, een origineel uittreksel van het register, een origineel huwelijkscontract, een origineel geboortetest, een origineel diploma, een originele leraarskaart, een kopie van een werkcontract, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort en een kopie van een verklaring van de directeur van uw school neer.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging, in de zin van de vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en dit omwille van de hierna volgende redenen.

U vreest dat u vermoord zou worden door de vader van Dohaa Abdulrahim Ali, één van uw leerlingen die in het derde middelbaar moest blijven zitten (CGVS p.14). U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen. De vader van Dohaa zou u bedreigd hebben. U gevraagd wat de vader voor werk deed, stelde dat hij actief was bij de milities. U wist niet precies wat hij deed, maar hij had wel macht, zo zegt u (CGVS p.16). Hij had een heel hoge positie, zo zegt u. U slaagt er echter niet in dit met concrete voorbeelden of aanwijzingen te staven (CGVS p.21). U wist eigenlijk niets over hem. U kan met andere woorden uw bewering dat die man dusdanig machtig was niet staven (CGVS p.16, p.21). Ook van de achtergrond van Dohaa of de familie wist u niets te vertellen (CGVS p.16). U wist dat ze geïmmigreerd waren, maar u kon niet zeggen van waar. Uw verklaringen over de machtspositie van de vader van Dohaa zijn dan ook niet onderbouwd met concrete voorbeelden.

Er kan bovendien beargumenteerd worden dat, in het geval die man inderdaad zo machtig was als u beweerde, hij geen leerkrachten zou moeten neerschieten om zijn doel te bereiken, namelijk dat zijn dochter naar het vierde middelbaar kon. U geconfronteerd met deze bedenking haalde u aan dat uw positie onontbeerlijk was om het meisje te laten slagen. Nu blijkt uit uw verklaringen dat het meisje wel degelijk tot tweemaal toe aan het baccalaureaat-examen had deelgenomen (CGVS p.18, p.21). Ze slaagde tot tweemaal toe niet voor de examens. Uit uw verklaringen blijkt dat de examens door het ministerie van onderwijs opgesteld werden. Het ministerie bepaalt wie er slaagde en wie niet. U had hier met andere woorden geen invloed op. Enkel de deelname aan de examens werd door de school georganiseerd (CGVS p.18). Uit het dreigement van de pa blijkt dat hij eiste dat zijn dochter mocht deelnemen aan het examen (CGVS p.13). Dit is dan ook gebeurd, tot tweemaal toe zelfs. Het is in dat opzicht niet logisch dat u en de chemieleraar gevisieerd werden. Bovendien is het vreemd dat die man zich al die moeite getroost voor de overgang van het derde naar het vierde middelbaar. U verklaarde immers dat dat diploma niets waard was. Volgens uw verklaringen was enkel dit diploma niet te koop. Het was enkel voor de overgang van het derde naar het vierde middelbaar. U verklaarde dat diploma's van het zesde middelbaar en van de universiteit wel gekocht konden worden, maar dat van het derde middelbaar niet. Op de vraag hoe dit mogelijk is, antwoordde u dat het diploma van het derde

middelbaar niets waard is. Je kan er eigenlijk niets mee doen. In dat opzicht is het niet aannemelijk dat die man zich al die moeite getroost voor een dergelijk documentje dat niets waard is (CGVS p.21, p.22). Het CGVS hecht dan ook geen geloof aan uw verklaring dat de vader van Dohaa, omwille van dat document, één leraar neerschoot en de intentie had ook u neer te schieten. U verklaarde voorts dat de directeur van de school geen problemen kende met de vader van Dohaa. Ook dit is merkwaardig. Er kan immers verondersteld worden dat de directeur, die toch een grote mate van zeggenschap heeft in een school, zou zijn aangesproken en benaderd door de vader van Dohaa om zijn eis verwezenlijkt te zien. Het is in die zin niet aannemelijk dat u zou geïdendeerd worden door de vader van Doha (CGVS p.19).

Het is verder merkwaardig dat er niets tegen de van van Dohaa ondernomen werd. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat de identiteit van Dohaa haar vader gekend is. U dacht wel dat de politie ter plaatse was gekomen na het schietincident, maar helemaal zeker hiervan was u niet (CGVS p. 22). U wist wel zeker dat er geen klacht tegen de vader werd ingediend. Dat geen klacht werd ingediend tegen de dader van een schietpartij op school, wiens identiteit bovendien gekend is, is toch wel heel opmerkelijk.

U beweerde dat de directeur bang was van de vader van Dohaa (CGVS p.20). U had het land verlaten en de chemieleraar was spoorloos. Niemand van de school wist iets over de man en niemand wist waar hij woonde. Hierdoor werd er geen klacht ingediend, zo zegt u (CGVS p.20, p.22). Dat de adresgegevens van een leerlinge van de school bij de schooladministratie niet zouden gekend zijn, is geenszins geloofwaardig. Waarom de directeur schrik zou hebben van Dohaa haar vader, is ook niet duidelijk. Zoals reeds aangehaald beweerde u wel dat de man in kwestie lid was van de milities en een machtige positie had, maar concrete aanwijzingen hiervoor bleek u niet te hebben. Dat hoe dan ook geen stappen werden ondernomen tegen de vader van Dohaa, blijkbaar ook niet door de nabestaanden van diens rechtstreekse slachtoffer, i.c. de leraar chemie, is wel zeer opmerkelijk en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Volgens uw verklaringen kwam men voorts na uw vertrek uit Irak navraag naar u doen in de wijk. Dient hier vooreerst worden opgemerkt dat geenszins duidelijk is wie naar u kwam vragen, dat deze personen verband hielden met de problemen met Dohaa haar vader noch dat de personen die naar u vroegen slechte bedoelingen hadden. Blijkt dat er gewoon mensen kwamen vragen "waar het huis van de leraar U.(...) A.(...) was, daar zij al een paar dagen niet naar school was geweest." (CGVS p. 5). Voorts is het opmerkelijk dat, ondanks dat deze personen naar u op zoek waren en via uw burens uw adres hadden gekregen, niemand bij u thuis is langsgeweest (CGVS p.5). U geconfronteerd met deze weinig logische gang van zaken antwoordde eigenaardig genoeg dat ze toch moeilijk aan uw familie konden vragen waar u was. Ervan uitgaand dat deze personen niet wisten dat u het land verlaten had, kan wel degelijk verondersteld worden dat ze bij u thuis zouden zijn langsgeweest in de hoop u daar aan te treffen. Er kan hoe dan ook worden verondersteld dat, indien er effectief naar u werd gezocht, men wel degelijk bij uw familie zou langsgaan om naar u te vragen. Het CGVS hecht dan ook geen geloof aan uw verklaringen dat men na uw vertrek naar u op zoek zou geweest zijn (CGVS p.5).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart, uw voedselrantsoenkaart, uw geboortecertificaat en de eerste pagina van uw paspoort zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De huwelijksakte, het attest van goed gedrag en zeden, het medisch bewijs op naam van uw echtgenoot, het uittreksel van het register en het huwelijkscontract zijn documenten die uw verklaringen over uw burgerlijke stand ondersteunen. Ook deze documenten hebben geen invloed op de appreciatie van uw asielmotieven. De documenten in verband met uw professioneel parcours, namelijk uw diploma, uw lerarenkaart en uw werkcontract doen evenmin uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Wat betreft de verklaring van de directeur kan er vooreerst aangestipt worden dat het om louter handgeschreven brief gaat die door eenieder en op eender welk moment kan zijn geschreven. Er kan dan ook geen objectieve bewijswaarde aan dit document worden toegekend. Verder blijkt uit het document dat u meerdere doodsb bedreigingen zou gekregen hebben. Hiervan maakte u echter geen enkel melding tijdens het gehoor op het CGVS. Deze bevinding ondermijnt bijkomend uw geloofwaardigheid. Het voorgelegde document kan de appreciatie van het CGVS over uw vluchtmotieven dan ook geenszins wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere

factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De

ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin

vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijk uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Dat in hoofde van uw echtgenoot werd beslist tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kan ook geen ander licht werpen op bovenstaande bevindingen. Elke asielaanvraag dient immers op zijn eigen individuele merites te worden beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in het eerste middel een schending aan artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), *“iuncto de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, als algemene beginselen van behoorlijk bestuur”*.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet *“iuncto de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm”*.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoeksters asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging, in de zin van de vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en dit omwille van de hierna volgende redenen.

U vreest dat u vermoord zou worden door de vader van Dohaa Abdulrahim Ali, één van uw leerlingen die in het derde middelbaar moest blijven zitten (CGVS p.14). U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen. De vader van Dohaa zou u bedreigd hebben. U gevraagd wat de vader voor werk deed, stelde dat hij actief was bij de milities. U wist niet precies wat hij deed, maar hij had wel macht, zo zegt u (CGVS p.16). Hij had een heel hoge positie, zo zegt u. U slaagt er echter niet in dit met concrete voorbeelden of aanwijzingen te staven (CGVS p.21). U wist eigenlijk niets over hem. U kan met andere woorden uw bewering dat die man dusdanig machtig was niet staven (CGVS p.16, p.21). Ook van de achtergrond van Dohaa of de familie wist u niets te vertellen (CGVS p.16). U wist dat ze geïmmigreerd waren, maar u kon niet zeggen van waar. Uw verklaringen over de machtspositie van de vader van Dohaa zijn dan ook niet onderbouwd met concrete voorbeelden.

Er kan bovendien beargumenteerd worden dat, in het geval die man inderdaad zo machtig was als u beweerde, hij geen leerkrachten zou moeten neerschieten om zijn doel te bereiken, namelijk dat zijn dochter naar het vierde middelbaar kon. U geconfronteerd met deze bedenking haalde u aan dat uw

positie onontbeerlijk was om het meisje te laten slagen. Nu blijkt uit uw verklaringen dat het meisje wel degelijk tot tweemaal toe aan het baccalaureaat-examen had deelgenomen (CGVS p.18, p.21). Ze slaagde tot tweemaal toe niet voor de examens. Uit uw verklaringen blijkt dat de examens door het ministerie van onderwijs opgesteld werden. Het ministerie bepaalt wie er slaagde en wie niet. U had hier met andere woorden geen invloed op. Enkel de deelname aan de examens werd door de school georganiseerd (CGVS p.18). Uit het dreigement van de pa blijkt dat hij eiste dat zijn dochter mocht deelnemen aan het examen (CGVS p.13). Dit is dan ook gebeurd, tot tweemaal toe zelfs. Het is in dat opzicht niet logisch dat u en de chemieleraar geviseerd werden. Bovendien is het vreemd dat die man zich al die moeite getroost voor de overgang van het derde naar het vierde middelbaar. U verklaarde immers dat dat diploma niets waard was. Volgens uw verklaringen was enkel dit diploma niet te koop. Het was enkel voor de overgang van het derde naar het vierde middelbaar. U verklaarde dat diploma's van het zesde middelbaar en van de universiteit wel gekocht konden worden, maar dat van het derde middelbaar niet. Op de vraag hoe dit mogelijk is, antwoordde u dat het diploma van het derde middelbaar niets waard is. Je kan er eigenlijk niets mee doen. In dat opzicht is het niet aannemelijk dat die man zich al die moeite getroost voor een dergelijk documentje dat niets waard is (CGVS p.21, p.22). Het CGVS hecht dan ook geen geloof aan uw verklaring dat de vader van Dohaa, omwille van dat document, één leraar neerschoot en de intentie had ook u neer te schieten. U verklaarde voorts dat de directeur van de school geen problemen kende met de vader van Dohaa. Ook dit is merkwaardig. Er kan immers verondersteld worden dat de directeur, die toch een grote mate van zeggenschap heeft in een school, zou zijn aangesproken en benaderd door de vader van Dohaa om zijn eis verwezenlijkt te zien. Het is in die zin niet aannemelijk dat u zou geviseerd worden door de vader van Doha (CGVS p.19).

Het is verder merkwaardig dat er niets tegen de van van Dohaa ondernomen werd. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat de identiteit van Dohaa haar vader gekend is. U dacht wel dat de politie ter plaatse was gekomen na het schietincident, maar helemaal zeker hiervan was u niet (CGVS p. 22). U wist wel zeker dat er geen klacht tegen de vader werd ingediend. Dat geen klacht werd ingediend tegen de dader van een schietpartij op school, wiens identiteit bovendien gekend is, is toch wel heel opmerkelijk.

U beweerde dat de directeur bang was van de vader van Dohaa (CGVS p.20). (...)Waarom de directeur schrik zou hebben van Dohaa haar vader, is ook niet duidelijk. Zoals reeds aangehaald beweerde u wel dat de man in kwestie lid was van de milities en een machtige positie had, maar concrete aanwijzingen hiervoor bleek u niet te hebben. Dat hoe dan ook geen stappen werden ondernomen tegen de vader van Dohaa, blijkbaar ook niet door de nabestaanden van diens rechtstreekse slachtoffer, i.c. de leraar chemie, is wel zeer opmerkelijk en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Volgens uw verklaringen kwam men voorts na uw vertrek uit Irak navraag naar u doen in de wijk. Dient hier vooreerst worden opgemerkt dat geenszins duidelijk is wie naar u kwam vragen, dat deze personen verband hielden met de problemen met Dohaa haar vader noch dat de personen die naar u vroegen slechte bedoelingen hadden. Blijkt dat er gewoon mensen kwamen vragen "waar het huis van de leraar U.(...) A.(...) was, daar zij al een paar dagen niet naar school was geweest." (CGVS p. 5). Voorts is het opmerkelijk dat, ondanks dat deze personen naar u op zoek waren en via uw burens uw adres hadden gekregen, niemand bij u thuis is langsgeweest (CGVS p.5). U geconfronteerd met deze weinig logische gang van zaken antwoordde eigenaardig genoeg dat ze toch moeilijk aan uw familie konden vragen waar u was. Ervan uitgaand dat deze personen niet wisten dat u het land verlaten had, kan wel degelijk verondersteld worden dat ze bij u thuis zouden zijn langsgeweest in de hoop u daar aan te treffen. Er kan hoe dan ook worden verondersteld dat, indien er effectief naar u werd gezocht, men wel degelijk bij uw familie zou langsgaan om naar u te vragen. Het CGVS hecht dan ook geen geloof aan uw verklaringen dat men na uw vertrek naar u op zoek zou geweest zijn (CGVS p.5).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart, uw voedselrantsoenkaart, uw geboortecertificaat en de eerste pagina van uw paspoort zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtredenen. De huwelijksakte, het attest van goed gedrag en zeden, het medisch bewijs op naam van uw echtgenoot, het uittreksel van het register en het

huwelijkscontract zijn documenten die uw verklaringen over uw burgerlijke stand ondersteunen. Ook deze documenten hebben geen invloed op de appreciatie van uw asielmotieven. De documenten in verband met uw professioneel parcours, namelijk uw diploma, uw lerarenkaart en uw werkcontract doen evenmin uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Wat betreft de verklaring van de directeur kan er vooreerst aangestipt worden dat het om louter handgeschreven brief gaat die door eenieder en op eender welk moment kan zijn geschreven. Er kan dan ook geen objectieve bewijswaarde aan dit document worden toegekend. Verder blijkt uit het document dat u meerdere doodsb bedreigingen zou gekregen hebben. Hiervan maakte u echter geen enkel melding tijdens het gehoor op het CGVS. Deze bevinding ondermijnt bijkomend uw geloofwaardigheid. Het voorgelegde document kan de appreciatie van het CGVS over uw vluchtmotieven dan ook geenszins wijzigen.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Een louter theoretisch betoog omtrent “een gegronde vrees voor vervolging” en de bewijslast doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoekende partij meent dat de artikelen 3, 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag werden geschonden, stelt de Raad dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt en evenmin ertoe strekt de in het Verdrag opgesomde rechten aan het kind van verzoekende partij te ontzeggen. De bevoegdheid van de Raad is *in casu* beperkt tot het beoordelen of verzoekende partij al dan niet aanspraak maakt op de status van vluchteling, dan wel deze van subsidiaire bescherming. In onderhavig geval is gebleken dat verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat zij aanspraak maakt op deze status. De schending van het Kinderrechtenverdrag kan dan ook niet dienstig worden ingeroepen.

De schending van artikel 8 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in verzoeksters gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin leidt de bestreden beslissing op zich tot een feitelijke scheiding van het gezin. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. De Raad benadrukt dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door de door verzoekster aangehaalde bepalingen enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zonder daaraan gekoppeld een bevel om het grondgebied te verlaten, houdt geen schending in van de desbetreffende artikelen. De Raad wijst er in dit verband nog op dat de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen.

Voorts maakt verzoekster op geen enkele wijze aannemelijk dat zij een alleenstaande vrouw in Irak is en bijgevolg gevaar zou lopen. Immers, voor zover verzoekster aanhaalt dat zij als alleenstaande vrouw een bijzonder kwetsbare positie bekleedt, stelt de Raad vast dat zij in Bagdad beschikt over een familiaal netwerk waarop zij kan steunen. Zij leeft sinds haar geboorte samen met haar ouders. Zij heeft kunnen studeren aan de universiteit en heeft ongeveer een jaar les gegeven in een middelbare school (stuk 13, verklaring DVZ, punten 10 en 13; stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Verzoekster toont niet aan dat zij niet meer zal kunnen rekenen op de steun van haar ouders en niet meer bij hen terecht zal kunnen. De objectieve informatie die zij dienaangaande in haar verzoekschrift opneemt blijkt van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon.

Daar waar verzoekster erop wijst dat zij sjiit is en dat de sjiitische burgers het hoofddoelwit vormen van IS, bemerkt de Raad evenwel dat hoewel de terreurcampagne van IS voornamelijk, maar niet uitsluitend, gericht is tegen de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat er actueel sprake is van een structurele vervolging van sjiieten in Bagdad en verzoekster

toont dan ook niet aan dat zij, louter ingevolge het gegeven dat zij sjiit is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd.

Het louter verwijzen naar algemene informatie omtrent mensenrechtenschendingen in Irak volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke.

De door verzoekster aangehaalde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Gelet op het ongeloofwaardig asielerelaas dient de mogelijkheid tot bescherming niet te worden onderzocht.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem bijgebrachte landeninformatie en stukken.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016). Dit standpunt, waarnaar verwezen wordt in de aanvullende nota van 7 maart 2017 en de hierbij gevoegde COI Focus "*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 februari 2017, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot

internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspeelen. De landeninformatie in het dossier en recente landeninformatie die door de verwerende partij middels een aanvullende nota van 20 april 2017 werd bijgebracht maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (“IDP’s”) op te vangen (“*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. De onrust van de lente 2016 is geluwd gelet op de successen van het Iraakse leger en de PMU.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoekster aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund.

Verder is de Raad van oordeel dat de verwijzing van verzoekster naar het arrest nr. 165 615 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 april 2016 *in casu* niet dienstig is, daar voormelden analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad niet gesteund is op de informatie waarvan sprake is in voormeld arrest, doch wel op een veelheid aan recentere informatie.

Waar verzoekster aangeeft afkomstig te zijn uit de wijk Shaab in Bagdad alwaar de veiligheidssituatie op heden uiterst precair is, brengt zij geen informatie bij waaruit blijkt dat deze situatie in deze wijk dermate afwijkt van de situatie in Bagdad in zijn geheel en dat er daar sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF